

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ (του κυρίου δικογραφήματος) ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ

Α' (κύριος) λόγος της ανακοπής

1. Έρεισμα του σε λανθασμένη προϋπόθεση.
2. Νομικό σφάλμα. (Περί της εκκαθάρισεως προσωπικής εταιρίας)
3. Έννοια του όρου «παθητική νομιμοποίηση» και έννομες συνέπειες..
4. Συμπέρασμα.

Β' (κύριος) λόγος της ανακοπής

1. Έρεισμα του πρώτου σκέλους του σε σφάλμα αναγνώσεως.
2. Νομικό σφάλμα του δευτέρου σκέλους του. (Έννοια της άμεσης αντιπροσώπευσης και της πληρεξουσιοδοτήσεως).
3. Συμπέρασμα.

Γ' (κύριος) λόγος της ανακοπής

1. Ουσιαστικώς αβάσιμο του πρώτου σκέλους.
2. Δικονομικό απαράδεκτο του δευτέρου σκέλους.
3. Ουσιαστικώς αβάσιμο του τρίτου σκέλους.

Δ' (κύριος) λόγος της ανακοπής

1. Νομικό έρεισμα επί προβολής ακυρωσίας διαδικαστικής πράξης.
2. Νόμω αβάσιμο της ενστάσεως καταχρήσεως δικαιώματος.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ

a. Εισαγωγή.

b. Επί των προσθέτων λόγων.

1. Επί του πρώτου των προσθέτων λόγων (περί δήθεν παραγραφής)

1.1. Αντένσταση διακοπής της παραγραφής (επικουρικώς)

(a) Επίδοση στον αντ'ίδικο επιταγής προς πληρωμή.

(b) Επίκληση από τον αντ'ίδικο ανεφάρμοστης διάταξης νόμου.

2. Επί του δευτέρου των προσθέτων λόγων

3. Επί του τρίτου των προσθέτων λόγων

a. Εισαγωγή.

6. Ε πί τ ο υ λ ό γ ο υ τ η ς α ν α κ ο π ή ς

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ενώπιον του δικαστηρίου σας, κατά την (μετ' αναβολή) δικάσιμο της 8^{ης} Ιουνίου 2007, εισάγονται προς συζήτηση (α) η από .. (και υπ' αύξοντα αριθμό κατάθεσης ...) Ανακοπή-Πρόσθετοι Λόγοι (εκ του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔικ) κατά της αριθ. ... διαταγής πληρωμής, την οποία έχει εκδόσει κατά της αντιδίκου αρμόδιος Ειρηνοδίκης Θεσσαλονίκης και (β) οι από ... (και υπ' αύξοντα αριθμό κατάθεσης ...) Πρόσθετοι Λόγοι της ίδιας ως άνω ανακοπής.

2. Η διαταγή αυτή εκδόθηκε συννόμως, κατόπιν της από .. σχετικής αιτήσεώς μου, επί τη βάσει της αριθ. ... (ανεξόφλητης) τραπεζικής επιταγής, ποσού ... €, την οποία εξέδωσε η ομόρρυθμη εταιρία υπό την επωνυμία «...», εις διαταγή μου , προκειμένου να εξοφληθεί χρέος της εταιρίας «...» προς εμένα¹.

3. Ο αντίδικος είναι ομόρρυθμο μέλος της εν λόγω οφειλέτιδας εταιρίας² και συνεπώς συννόμως εστράφη κατ' αυτού η αναγκαστική εκτέλεση επί τη βάσει της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 22 ΕμπΝ και 920 ΚΠολΔικ³. Προς τούτο δε, επέδωκα συννόμως στον αντίδικο την σχετική επιταγή προς πληρωμή.

4. Κατά της διαταγής αυτής και προς ακύρωσή της, ο τελευταίος άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου σας την προαναφερθείσα Ανακοπή του, καθώς και τους ανωτέρω Προσθέτους λόγους αυτών.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ (του κυρίου δικογραφήματος) ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ

Α' λόγος αυτής

1. Ο λόγος αυτός στηρίζεται εκδήλως σε λανθασμένη προϋπόθεση. Διότι, η προκείμενη αναγκαστική εκτέλεση, δεν στρέφεται κατά του νομικού προσώπου της

¹ ΑΚ 317 εδάφ. α'.

² Βλ. το σχετικό αριθ. ...

³ Η διαταγή πληρωμής, ως εκτελεστός τίτλος (ΚΠολΔικ 631 και 904 § 2 περίπτ. ε'), νομίμως εκτελείται κατά το άρθρο 920 ΚΠολΔικ και κατά του ομορρύθμου εταίρου της οφειλέτιδας προσωπικής (ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης) εταιρίας, ενόψει του ότι το τελευταίο αυτό άρθρο κάνει γενικό λόγο για «εκτελεστό τίτλο», επομένως εφαρμόζεται και όταν τίτλος εκτελεστός είναι διαταγή πληρωμής (Φαλτσή, Αναγκαστική εκτέλεση, Γενικό μέρος, § 28 περιθ. αριθ. 50 σελ. 423).

εταιρίας, (όπως η αντίδικος λανθασμένως νομίζει), παρά κατά του ομορρύθμου εταίρου αυτής (αντιδίκου), ως ατομικού οφειλέτη για το εταιρικό χρέος (άρθρο 22 του ΕμπΝ), σύμφωνα με το άρθρο 920 ΚΠολΔικ. Κατά τα τελευταία αυτά άρθρα, η ευθύνη του ομορρύθμου εταίρου προσωπικής εταιρίας δεν είναι επικουρική, παρά άμεση και ευθεία, από κοινού (εις ολόκληρο) με την πρωτοφειλέτιδα εταιρία⁴.

Συνεπώς, εκδήλως παρέπεται πως είναι νομικώς αδιάφορο το εάν η πρωτοφειλέτιδα προσωπική εταιρία είναι ή όχι εν ζωή, (δηλαδή εάν υφίσταται ή όχι το νομικό πρόσωπο αυτής), στον χρόνο κατά τον οποίο επιχειρείται η αναγκαστική εκτέλεση εις βάρος του ομορρύθμου εταίρου αυτής.

2. Ανεξαρτήτως τούτων, είναι νομικώς λανθασμένος και ο ισχυρισμός του αντιδίκου, κατά τον οποίο η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής είναι ακυρωτέα, επειδή απευθύνεται κατά της ανωτέρω πρωτοφειλέτιδας εταιρίας, η οποία όμως είχε λυθεί και εκκαθαρισθεί στις 14-6-2006, δηλαδή πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής.

Επί του ισχυρισμού αυτού, εκθέτω ειδικότερα τα εξής :

Η εκκαθάριση της προσωπικής εταιρίας

(i). Μετά τη λύση της προσωπικής εταιρίας, ακολουθεί η εκκαθάρισή της (άρθρα 777 επ. ΑΚ). Σκοπός της εκκαθάρισης είναι η ρευστοποίηση της εταιρικής περιουσίας, ώστε το ενεργητικό που τυχόν θα απομείνει μετά την εξόφληση των εταιρικών χρεών και την απόδοση των εισφορών, να διανεμηθεί στους εταίρους, κατά το λόγο της εταιρικής μερίδας εκάστου (άρθρα 779-782 ΑΚ)⁵. Ειδικότερα, η εκκαθάριση έχει ως αντικείμενο την είσπραξη των απαιτήσεων, την εκπλήρωση των υποχρεώσεων και τη διανομή του υπολοίπου ενεργητικού⁶.

⁴ Φαλτσή, ανωτ., § 28 περιθ. αριθ. 48 σελ. 421. Παμπούκης, Δίκαιο Εμπορικών εταιριών, Γεν. Μέρος (έκδ 1979) σελ. 30. Ρόκας, Εμπορικές εταιρίες, (έκδ. 1990), σελ. 67 επ. Κιάντου-Παμπούκη, Εμπορικό δίκαιο (2^η έκδοση) τ. Ι § 73.

⁵ ΑΠ 120/1998 Ελλ-Δνη 39/570. ΕφΘεσ 820/1981 Αρμ. ΛΣΤ/446.

⁶ ΑΠ 985/1983 Ελλ-Δνη 25/343. ΜΠρΘεσ 647/1984 Αρμ. ΛΗ/888.

(ii). Το ανωτέρω στάδιο της εκκαθάρισης ακολουθεί την λύση της εταιρίας αυτοδικαίως και υποχρεωτικά, με την έννοια ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί με ρήτρα του καταστατικού ή με απόφαση των εταίρων⁷.

(iii). Σε ολόκληρο το διάστημα, κατά το οποίο διαρκεί η εκκαθάριση, η εταιρία ως ενοχική σχέση και ως νομικό πρόσωπο εξακολουθεί να υπάρχει και μόνον ο σκοπός της μεταβάλλεται, αφού συνίσταται πλέον στον διακανονισμό των εταιρικών δοσοληψιών (άρθρα 777 και 784 § 2 ΑΚ)⁸.

(iv). Και μετά την λήξη των εργασιών της εκκαθάρισεως, αν διαπιστωθεί ότι υπάρχει κάποια εκκρεμότητα, όπως απαίτηση ή χρέος της εταιρίας, επαναλαμβάνονται και πάλιν οι εργασίες της εκκαθάρισεως⁹. Δηλαδή, σε περίπτωση κατά την οποία θα διαπιστωθεί ότι η εταιρία είχε και άλλη περιουσία, δεν επέρχεται η περάτωσή της, ήτοι η λύση του νομικού προσώπου αυτής. Επομένως, κάθε φορά που **(α)** θα εμφανίζεται και θα επιδικάζεται εις βάρος της εταιρίας νέα απαίτηση τρίτου και εμφανίζεται νέο περιουσιακό στοιχείο της ή **(β)** εμφανίζεται νέα απαίτηση της αε κατά τρίτου, τότε αναβιώνει το νομικό πρόσωπο της εταιρίας, προκειμένου να γίνει και νέα εκκαθάριση, μέχρις ότου δεν θα υπάρχει άλλο περιουσιακό στοιχείο της, υλικό ή άυλο. Τότε και μόνον τότε περατώνεται οριστικά η εκκαθάριση και η εταιρία κλείνει. Μέχρι να περατωθεί οριστικά η εκκαθάρισή της, η εταιρία υπάρχει μεν, αλλά ηρεμεί.

(v). Μόνο μετά το οριστικό τέλος της εκκαθάρισης, (όταν δηλαδή δεν υφίστανται πλέον απαιτήσεις ή χρέη της εταιρίας), επέρχεται η περάτωση (η λύση) αυτής, όχι δε και όταν δημοσιευθεί ο ισολογισμός της¹⁰.

(v). Επομένως, η ανωτέρω οφειλέτιδα εταιρία, δεν έχει εισέτι λυθεί, αφού εξακολουθεί να οφείλει σε εμένα.

3. Εξάλλου, ο αντίδικος σφάλλει και ως προς το νομικό αποτέλεσμα του προβαλλομένου (αβασίμου) ισχυρισμού του, προφανώς επειδή έχει αντιληφθεί

⁷ ΑΠ 1427/2000 Ελλ-Δνη 42/707. ΑΠ 120/1998 όπ. παρ. ΑΠ 1410/1996 Ελλ-Δνη 38/1107.

⁸ ΑΠ 374/1997 Ελλ-Δνη 38/1833.

⁹ ΑΠ 1410/1996, όπ. παρ. και ΕΕΝ 1998,339. ΕφΑθ 5772/1982 Ελλ-Δνη 23/495. ΠΠρΆρτας 46/1995 Αρμ. 50/52. ΜΠρΘεσ 445/1998 ΕΕμπΔ 40/599.

¹⁰ ΕφΑθ 9951/1986 ΑρχΝ 38,236.

εσφαλμένως το εννοιολογικό περιεχόμενο του όρου «παθητική νομιμοποίηση», την οποία επικαλείται.

Πράγματι, σύμφωνα με τα ήδη παραδεδομένα στη νομολογία και τη συναφή νομική βιβλιογραφία, ως παθητικώς ανομιμοποίητη χαρακτηρίζεται η αίτηση δικαστικής προστασίας, εάν – υπό το περιεχόμενο αυτής, ήτοι κατά τους ισχυρισμούς του αιτούντος – εσφαλμένως στρέφεται κατά του συγκεκριμένου διαδίκου, επειδή κατά τα ουσιαστικό δίκαιο αυτός δεν είναι ο υπόχρεως εκ της εννόμου σχέσεως την οποία επικαλείται ο αντίδικός του. Η αλήθεια των ισχυρισμού αυτών του αιτούντος είναι – στο εν λόγω δικονομικό στάδιο – νομικώς αδιάφορη¹¹.

Στην περίπτωση αυτή η αίτηση απορρίπτεται (και αυτεπαγγέλτως¹²) για διαδικαστικούς λόγους, δηλαδή ως απαράδεκτη διαδικαστική πράξη¹³, εν όψει του ότι η νομιμοποίηση εντάσσεται στις διαδικαστικές προϋποθέσεις¹⁴ (η έλλειψη των οποίων προκαλεί δικονομικό απαράδεκτο) κι όχι στις προϋποθέσεις παροχής έννομης προστασίας, (η έλλειψη των οποίων προκαλεί ουσιαστική αβασιμότητα).

Αντιθέτως, εάν τα επικαλούμενα από τον διάδικο πραγματικά περιστατικά, αληθή υποτιθέμενα, στοιχειοθετούν μεν κατά νόμο ευθύνη του αντιδίκου του, πλην αποδεικνύονται ως αβάσιμα κατ' ουσίαν, τότε η αίτηση του πρώτου απορρίπτεται ως αβάσιμη κατ' ουσίαν¹⁵ και όχι ως απαράδεκτη, για έλλειψη παθητικής νομιμοποίησης, όπως λανθασμένως υποστηρίζει ο αντίδικος.

4. Συνεπώς, εν προκειμένω, υφίσταται εξ ορισμού παθητική νομιμοποίηση του αντιδίκου, αφού – κατά τα ιστορούμενα ανωτέρω – αυτός ευθύνεται προσωπικώς ως οφειλέτης εκ της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, μολονότι αυτή στρέφεται κατά ομόρρυθμης εταιρίας, δεδομένου του ότι ο αντίδικος είναι ομόρρυθμο μέλος της

¹¹ ΑΠ 602/2002 Ελλ-Δνη 43/1679. ΑΠ 351/1979 ΝοΒ 1979/1427. ΕφΑθ 8107/2001 ΕΛΔ 44,225. ΕφΑθ 3895/1998 ΑρχΝομ 1999,427.

¹² ΚΠολΔικ 68, 73 (Βλ. τις ΕφΠειρ 318/1998 Ελλ-Δνη 1998/919. ΕφΘεσ 351/1998, Αρμ. 1998/1361).

¹³ ΕφΑθ 703/1995 ΑρχΝομ 1996/182.

¹⁴ ΕφΑθ 2685/1998 Ελλ-Δνη 1998/919. ΕφΑθ 2619/1987 Ελλ-Δνη 1998/324.

¹⁵ ΑΠ 351/1979, ανωτ. ΕφΑθ 8107/2001, ανωτ.

εταιρίας αυτής. Ακολούθως, ο προκείμενος πρώτος λόγος της ανακοπής πρέπει να απορριφθεί, ως πολλαπλώς νόμω αβάσιμος.

Β' Λόγος της ανακοπής

1. Η προβολή του πρώτου σκέλους του λόγου αυτού οφείλεται προφανώς στο ότι ο αντίδικος δεν ανέγνωσε καλώς την από ... αίτησή μου ενώπιον του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, επί της οποίας εκδόθηκε η ανακοπτομένη ήδη διαταγή πληρωμής. Διότι στο κείμενο της αιτήσεως αυτής ρητώς αναφέρεται ότι η ως άνω τραπεζική επιταγή εκδόθηκε στις 30-10-2006. Αντιστοίχως δε, η ίδια ημεροχρονολογία συμπεριελήφθη και στο κείμενο της μνησθείσας διαταγής πληρωμής.

2. Εξάλλου, αβάσιμο είναι και το δεύτερο σκέλος του προκείμενου λόγου της ανακοπής. Διότι, εάν ο αντίδικος ανεγίγνωσκε καλώς τα αναγραφόμενα στην πίσω πλευρά της ανωτέρω τραπεζικής επιταγής, θα διαπίστωνε ότι η βεβαίωση της Τράπεζας «ALPHA», (περί του ότι – στον χρόνο εμφανίσεως της επιταγής αυτής προς πληρωμής - δεν υπήρχαν επαρκή διαθέσιμα κεφάλαια του αντιδίκου στην πληρώτρια Τράπεζα «EUROBANK»), έγινε κατόπιν ρητής σχετικής εξουσιοδοτήσεως της

τελευταίας προς την «ALPHA»¹⁶. Άρα, αποδεικνύεται πως στην ως άνω περίπτωση η Τράπεζα «ALPHA» ενήργησε συννόμως και συγκεκριμένως ως άμεσος αντιπρόσωπος της πληρώτριας Τράπεζας (άρθρο 211 ΑΚ), εφοδιασμένη με την σχετική πληρεξουσιότητα (άρθρα 216 και 217 ΑΚ). Γι' αυτό και η μνησθείσα δήλωσή της, περι

¹⁶ **Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΓΗΣ ΠΡΟΣ ΠΛΗΡΩΜΗ**

Η εμφάνιση της τραπεζικής επιταγής προς πληρωμή πρέπει να γίνει προς τον πληρωτή (είτε σε συμψηφιστικό γραφείο στο οποίο η εμφάνιση ισοδυναμεί προς εμφάνιση στον πληρωτή κατ' άρθρο 31 § 2 ν. 5960/1933), καθώς και στον τόπο που σημειώνεται στην επιταγή ως τόπος πληρωμής, στον τόπο δηλαδή που βρίσκεται το Υποκατάστημα της Τράπεζας στο οποίο εκδόθηκε η επιταγή. Με τη χρησιμοποίηση όμως των ηλεκτρονικών υπολογιστών από τις Τράπεζες, που έχει ως αποτέλεσμα την τηλεπληροφοριακή σύνδεση των Τραπεζικών Υποκαταστημάτων με τερματικούς σταθμούς του ίδιου ηλεκτρονικού υπολογιστή, γίνεται δεκτό ότι η εμφάνιση της επιταγής μπορεί να γίνεται σε οποιοδήποτε Υποκατάστημα της πληρώτριας Τράπεζας (ΕφΘεσ 3070/1998 ΕπισκΕμπΔ 1999/542, με ενημ. σημ. Κ. Παμπούκη).

Σήμερα μάλιστα, η εμφάνιση προς πληρωμή (και η βεβαίωση μη πληρωμής) μπορεί να γίνει σε οποιαδήποτε υποκατάστημα οποιασδήποτε Τράπεζας και όχι μόνον της πληρώτριας μετά από εξουσιοδότηση της τελευταίας, σύμφωνα με το άρθρο 88 του ν. 1969/1991 και την κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθείσα υπ' αριθμό 6617.Β104/1992 κοινή απόφαση των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Εμπορίου(ΦΕΚ Β' 100) (Κιάντου/Παμπούκη, Δίκαιο αξιογράφων, 5η έκδοση (1997), §. 91 ΙΙΙ σελ. 375-376 και § 94 ΙΙ σελ. 390-391. **Αργυριάδης**, Εμφάνιση και ανάκληση επιταγής, ΝοΒ 32/233 επ., ΕφΘεσ 1536/2000 ΕπισκΕμπΔ 2000/545, με ενημ. σημείωμα Κων. Παμπούκη).

Το άρθρο δηλαδή 88 του ν. 5960/1933 και η εκδοθείσα κατ' εξουσιοδότηση αυτού ως άνω Υπουργική Απόφαση επέτρεψαν οι επιταγές να εμφανίζονται προς πληρωμή και σε Υποκαταστήματα άλλων Τραπεζών, εκτός από τα Υποκαταστήματα της πληρώτριας Τράπεζας, ορίστηκε δε ότι οι άλλες Τράπεζες στο ρόλο που τους ανατίθεται ενεργούν κατ' εξουσιοδότηση της πληρώτριας και ότι η βεβαίωση της μη πληρωμής συντάσσεται έπειτα από «σχετικές πληροφορίες», οι οποίες μπορεί να λαμβάνονται «και με ηλεκτρονικούς μηχανογραφικούς τρόπους» (και επομένως και με κάθε άλλο πρόσφορο τρόπο τηλεπικοινωνίας), με μνεία της σχετικής εξουσιοδότησης, όπου απαιτείται (ΕφΔωδ 45/2005 ΤραπΝομΠληροφ ΔΣΑ 2006/1218. Βλ. και το εισαγωγικό σημείωμα Κ. Παμπούκη υπό την ΕφΘεσ 3070/1998 ΕΕμπΔ 1999,549).

μη επαρκούς αντικρύσματος στην πληρώτρια Τράπεζα («EUROBANK») κατά τον ως άνω κρίσιμο χρόνο, έχει τις εκ του νόμου συνέπειες.

3. Συνεπώς, είναι απορριπτέα ως αβάσιμα, αμφότερα τα διαληφθέντα σκέλη του προκείμενου λόγου της ανακοπής.

Γ' Λόγος της ανακοπής

1. Πρώτο σκέλος.

Παρά τα όσα υποστηρίζει αβασίμως ο αντιδίκος – προδήλως για να επιτύχει, ως μη έδει, την ακύρωση της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής με αθέμιτο τρόπο, κατά προφανή παράβαση του άρθρου 116 ΚΠολΔικ – από αυτό τούτο το σώμα της τραπεζικής επιταγής προκύπτει ότι έχουν τεθεί δύο υπογραφές, στη θέση του εκδότη αυτής κι όχι μία υπογραφή, όπως αυτός ψευδώς υποστηρίζει. Δηλαδή, αποδεικνύεται πως στην επιταγή αυτή έχουν υπογράψει αμφότεροι οι νόμιμοι εκπρόσωποι της (πρωτοφειλέτιδας) εκδότριας εταιρίας.

2. Δεύτερο σκέλος.

Ανεξαρτήτως των ανωτέρω εκτεθέντων, ο ισχυρισμός του αντιδίκου περί του ότι ο πρώην συνεταίρος αυτού ... έχει πλαστογραφήσει την υπογραφή αυτού (δηλαδή του αντιδίκου) στην ανωτέρω κρίσιμη τραπεζική επιταγή, είναι (παρεκτός του αβασίμου του), προεχόντως δικονομικώς απαράδεκτος, επειδή στην ανακοπή του δεν αναφέρονται παντάπασιν τα αποδεικτικά μέσα προς τεκμηρίωση του ισχυρισμού αυτού, όπως ρητώς απαιτεί το άρθρο 463 ΚΠολΔικ, το οποίο επίσης ρητώς απαγγέλλει το απαράδεκτο αυτό.

Και εν πάση περιπτώσει, επειδή πρόκειται για αμφισβήτηση της υπογραφής επί πιστωτικού τίτλου, παρέπεται ότι το αντικειμενικό βάρος της απόδειξης της αρνήσεως της γνησιότητας της υπογραφής του έχει αποκλειστικώς ο αντίδικος¹⁷. Ουδόλως όμως απέδειξε το ότι πράγματι ο ... πλαστογράφησε την υπογραφή του.

3. Τρίτο σκέλος.

¹⁷ Το άρθρο 457 § 2 ΚΠολΔικ είναι εν προκειμένω ανεφάρμοστο. Βλ. ενδεικτικώς ΕφΑθ 2053/1996 ΕΕμπΔικ 1996,773. ΕφΠειρ 1078/1997 ΔΕΕ 1998,35 (η νομολογία στο ζήτημα αυτό είναι από ετών πλήρως παγιωμένη).

Τέλος, αβάσιμος είναι και ο ισχυρισμός του αντιδίκου, κατά τον οποίο η ως άνω τραπεζική επιταγή εκδόθηκε στις 30 Οκτωβρίου 2006, δηλαδή μετά από τη λύση της πρωτοφειλέτιδας εταιρίας, που έλαβε χώρα ενωρίτερα και συγκεκριμένως στις 14 Ιουνίου του ιδίου έτους (2006). Διότι, ο αντίδικος καλώς γνωρίζει ότι η επιταγή αυτή είναι μεταχρονολογημένη, δηλαδή στην πραγματικότητα εκδόθηκε πριν από την ημεροχρονολογία που αναγράφεται στο σώμα της και συγκεκριμένως στις 23 Ιουνίου 2006. Δηλαδή, αποδεικνύεται ότι κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία, η αντίδικος ευρίσκονταν εν ζωή και άρα συννόμως εξέδιδε αξιόγραφα, τα οποία στη συνέχεια οπισθογραφούσε σε δανειστές της. Κατ' ακολουθίαν, αποδεικνύεται πως η δήθεν λύση της σε προγενέστερο χρόνο, (δηλαδή στις 14 Ιουνίου 2006) είναι εικονική, προσχηματική και γενόμενη εκδήλως προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων των δανειστών της, στους οποίους συμπεριλαμβάνομαι και εγώ.

Δ' Λόγος της ανακοπής

1. Κατ' αρχάς, να λεχθεί ότι, επειδή πρόκειται για προβολή ακυρωσίας διαδικαστικής πράξης (δηλ. της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής), ως καταχρηστικώς ασκουμένης, παρέπεται αναγκαίως ότι η επίκληση του άρθρου 281 ΑΚ από τον αντίδικο, είναι προδήλως νομικώς άστοχη, επειδή η τελευταία αυτή διάταξη, ως ενταγμένη κατά νομική – και λογική συνέπεια – στο σύστημα του Αστικού Κώδικα και συνεπώς ως ορώσα αποκλειστικώς δικαιοπραξίες, ουδεμία έχει εξ ορισμού εφαρμογή στο πεδίο του δικονομικού δικαίου, όπου η ακυρωσία ορά αποκλειστικώς διαδικαστικές πράξεις¹⁸. Συνεπώς, ο ισχυρισμός αυτός του αντιδίκου είναι εξ αρχής αβάσιμος νόμω.

2. Εν πάση περιπτώσει, έχει παγίως νομολογηθεί, ότι για να στοιχειοθετείται εξ αντικειμένου η ένσταση καταχρήσεως δικαιώματος, είναι απαραίτητο ο ενιστάμενος να δέχεται πως ο αντίδικός του έδρασε νομίμως, πλην να υποστηρίζει ότι η δράση

¹⁸ Βλ. ενδεικτικώς, τις ΑΠ 1006/1999 Ελλ-Δνη 40/1718. ΑΠ 683/1999 Ελλ-Δνη 41/380. ΑΠ 980/1997 Ελλ-Δνη 40/295. ΑΠ 991/1997 Δ. 1999/277. ΑΠ 392/1997 Ελλ-Δνη 38/1841.

- Βλ. επίσης : **Μπέη**, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν, (Γενικάί αρχαί του δικονομικού δικαίου), έκδ. 1974, § 13, I και III 2 σελ. 132 επ. και 137 επ., αντιστοίχως. **Κεραμέα**, Αστικό δικονομικό δίκαιο, τ. II (έκδ. 1986), § 136 σελ. 351-353.

αυτή του τελευταίου προχώρησε πέραν των ορίων που θέτουν η καλή πίστη, τα (χρηστά) συναλλακτικά ήθη, καθώς και ο κοινωνικοοικονομικός σκοπός του δικαιώματος και συνεπώς ότι οι συναφείς ενέργειές του χρωματίστηκαν ως καταχρηστικές¹⁹.

Επομένως, ο ισχυρισμός πως δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του δικαιώματος και συνεπώς η άσκηση των αξιώσεων που πηγάζουν από αυτό είναι καταχρηστική, είναι αβάσιμος κατά νόμο, δηλαδή δεν συνιστά εξ αντικειμένου το πραγματικό της οικείας καταλυτικής ενστάσεως. Και τούτο, επειδή στην περίπτωση αυτή θα πρόκειται για άρνηση της νομιμότητας του προβαλλομένου δικαιώματος, οπότε η άσκηση των αξιώσεων που πηγάζουν από αυτό συνιστά άρνηση της αγωγής κι όχι καταχρηστική δράση του ενάγοντος²⁰.

Εν προκειμένω, ο αντίδικος προβάλλει - ως γεγονότα που συνιστούν δήθεν καταχρηστική έκδοση της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής – τους προηγούμενους ισχυρισμούς του, που αποτέλεσαν το πραγματικό των ανωτέρω εκτεθέντων προηγούμενων λόγων της ανακοπής του. Ειδικότερα, ο αντίδικος προβάλλει ως καταχρηστικά, τα γεγονότα (1) ότι η πρωτοφειλέτιδα εταιρία δεν υφίσταται διότι έχει λυθεί και τεθεί υπό εκκαθάριση πριν από την έκδοση του μπλοκ των επιταγών από το οποίο εκδόθηκε η τραπεζική επιταγή και (2) ότι η έκδοση της ανωτέρω τραπεζικής επιταγής αφορά αποκλειστικώς χρέος της εταιρίας αυτής και όχι δικό του.

Τα περιστατικά αυτά προδήλως συνιστούν ισχυρισμούς, δυνάμει των οποίων ο αντίδικος προσβάλλει το κύρος της διαταγής πληρωμής, δηλαδή συνιστούν γεγονότα δυνάμει των οποίων αυτός αρνείται το κύρος της εν λόγω διαταγής. Κατ' ακολουθίαν – και σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, στην μείζονα σκέψη του προκειμένου νομικού συλλογισμού – οι ισχυρισμοί αυτοί δεν συνιστούν εξ ορισμού καταχρηστική δικονομική συμπεριφορά μου (και τούτο ανεξαρτήτως του αβασίμου τους, νόμου και κατ' ουσίαν, όπως ήδη εξετάθη κατά την πραγμάτευση ενός εκάστου από τους προηγούμενους λόγους της προκειμένης ανακοπής του αντιδίκου).

¹⁹ ΕφΑθ 1063/1996, αδημ. στο νομικό τύπο, όπου κι άλλες παραπομπές.

²⁰ ΑΠ 914/1987 ΕΕΝ 47/255. ΑΠ 26/1972 ΝοΒ 20/606. ΑΠ 544/1972 ΝοΒ 20,1044. ΑΠ 489/1976 ΝοΒ 24/1058. ΑΠ 925/1972 ΝοΒ 21/1457.

Γι' αυτό και ο υπό κρίση τέταρτος λόγος της ανακοπής αυτής είναι απορριπτικός ως πολλαπλώς αβάσιμος νόμος.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ (δικόγραφο της 2-8-2007)

1. Επί του πρώτου των προσθέτων λόγων (περί δήθεν παραγραφής²¹)

Ο αντίδικος επικαλείται διάταξη νόμου (δηλαδή αυτήν του άρθρου 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933), η οποία εν προκειμένω είναι **ΑΝΕΦΑΡΜΟΣΤΗ**, γεγονός το οποίο προκύπτει εκδήλως από αυτό τούτο το κείμενο της εν λόγω διατάξεως.

Συγκεκριμένως, με το άρθρο αυτό θεσμοθετείται χρόνος παραγραφής της αξίωσης εκ της επιταγής του κομιστή αυτής, κατά :

- (i) των οπισθογράφων,
- (ii) του εκδότη και
- (iii) των άλλων υποχρέων εκ του αξιογράφου αυτού.

Από την προπαρατεθείσα σαφή διάταξη, προκύπτει ότι στον χρόνο της παραγραφής αυτής υπόκειται **αποκλειστικώς** η αξίωση του κομιστή τραπεζικής επιταγής κατά των ανωτέρω υπογραφέων στο σώμα της επιταγής (εκδότη, οπισθογράφων, τριτεγγυητών²²).

Ο ανακόππων βεβαίως δεν ευθύνεται ευθέως εκ της ανωτέρω επιταγής που εξέδωσε η ως άνω εταιρία, (της οποίας αυτός τυγχάνει ομόρρυθμο μέλος), διότι δεν υπέγραψε ατομικώς στο σώμα της, υπό οιαδήποτε ιδιότητα. Συνεπώς, αξίωση δεν γεννάται κατ' αυτού ευθέως εκ της εν λόγω επιταγής, παρά μόνον κατά της ανωτέρω πρωτοφειλέτιδας εταιρίας, ως εκ του ότι - όπως ήδη λέχθηκε - είναι η εκδότιδα αυτής.

Οι ομόρρυθμοι όμως εταίροι αυτής, όπως επίσης λέχθηκε ανωτέρω, ευθύνονται για το εκ της επιταγής χρέος, ως εταιρικό χρέος, όχι δυνάμει της επιταγής αυτής, παρά δυνάμει του άρθρου 22 ΕμπΝ, το οποίο καθιερώνει την εις ολόκληρο ευθύνη καθενός ομορρύθμου εταίρου προσωπικής (ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης) εταιρίας για τα χρέη της τελευταίας προς τρίτους.

Επομένως, σε περίπτωση κατά την οποία βάσει της επιταγής που εξέδωσε ομόρρυθμη εταιρία εκδόθηκε διαταγή πληρωμής, τότε

²¹ Βλ. στην § 3.6. των προσθέτων λόγων ανακοπής τους αντιδίκου (σελ. 18 επ.).

²² Βλ. **Αναστασόπουλο**, Αξιόγραφα, 2^η έκδοση (2002), § 5.12., σελ. 52.

ναι μεν τα ομόρρυθμα μέλη της εταιρίας αυτής δικαιούνται (νομιμοποιούνται) να ανακόψουν την διαταγή αυτή (με τα οικεία ένδικα βοηθήματα εκ των άρθρων 632 § 1 και 633 ΚΠολΔικ), μολονότι δεν υποχρεούνται ευθέως εκ του διατακτικού της διαταγής πληρωμής, ως έχοντες πρόδηλο προς τούτο έννομο συμφέρον (ΚΠολΔικ 68), διότι – όπως πλειστάκις λέχθηκε ήδη – ευθύνονται εις ολόκληρο με το νομικό πρόσωπο της οφειλέτιδας εταιρίας, για τα (εταιρικά) χρέη αυτής προς τρίτους²³ και συνεπώς συννόμως στρέφεται και κατ' αυτών η αναγκαστική εκτέλεση επί τη βάση της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 22 ΕμπΝ και 920 ΚΠολΔικ²⁴,

όμως, οι ομόρρυθμοι εταίροι της εν λόγω προσωπικής εταιρίας **δεν** δικαιούνται να επικαλεσθούν - ως λόγο της ανακοπής τους - παραγραφή της αξίωσης εκ της επιταγής κατ' αυτών, δυνάμει του άρθρου 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933, όπως ήδη πράττει ο αντίδικος, θεωρώντας εσφαλμένως ότι αυτός ευθύνεται ευθέως εκ της ως άνω επιταγής, ατομικώς. Διότι, αφού δεν υφίσταται κατ' αυτού ευθεία αξίωση εκ της τραπεζικής επιταγής, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, παρέπεται αναγκαίως και ότι δεν νοείται εξ ορισμού παραγραφή της αξίωσής μας κατ' αυτού δυνάμει της ανωτέρω διατάξεως.

Γι' αυτό και ως προς τον αντίδικο, η επικαλούμενη (με τον υπό κρίση λόγο της ανακοπής του) ανωτέρω διάταξη του ν. 5960/1933, είναι εξ αντικειμένου ανεφάρμοστη. Εντεύθεν δε ο προκείμενος λόγος της ανακοπής του είναι νόμω αβάσιμος και ως τοιούτος πρέπει να απορριφθεί.

1.1. Αντένσταση διακοπής της παραγραφής (επικουρικώς υποβαλλόμενη)

(α) Επίδοση στον αντίδικο επιταγής προς πληρωμή.

²³ Περί του ζητήματος τούτου, είναι πάγια η βιβλιογραφία και η νομολογία. Βλ. ενδεικτικώς, **Βαθρακοκόιλη**, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, τ. Γ' (άρθρα 478-681) έκδ. 1995, υπό το άρθρο 632 § 10 σελ. 838, όπου και οι σχετικές παραπομπές, στην υποσημ. αριθ. 11.

²⁴ Η διαταγή πληρωμής, ως εκτελεστός τίτλος (ΚΠολΔικ 631 και 904 § 2 περίπτ. ε'), νομίμως εκτελείται κατά το άρθρο 920 ΚΠολΔικ και κατά του ομορρύθμου εταίρου της οφειλέτιδας προσωπικής (ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης) εταιρίας, ενόψει του ότι το τελευταίο αυτό άρθρο κάνει γενικό λόγο για «εκτελεστό τίτλο» (**Φαλτσή**, ανωτ., Γενικό μέρος, § 28 περιθ. αριθ. 50 σελ. 423).

Εν πάση περιπτώσει, (δηλαδή για την αδόκητη περίπτωση, κατά την οποία το δικαστήριό σας δεχθεί πως κατά νόμο υφίσταται τω όντι ζήτημα παραγραφής ή μη κατά το άρθρο 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933), ισχυρίζομαι **ότι διεκόπη και έκτοτε δεν συνεπληρώθη** η επικαλούμενη από τον αντίδικο παραγραφή της προκειμένης αξιώσεώς μου εναντίον του.

Ειδικότερα, όπως αποδεικνύεται με πλήρη απόδειξη, **(i)** από δικαστική ομολογία του αντιδίκου, που εμπεριέχεται στον πρώτο στίχο των προσθέτων λόγων της ανακοπής του²⁵ και **(ii) από το επικαλούμενο και προσκομιζόμενο αριθ. ... επιδοτήριο** του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή ...²⁶⁻²⁷, στις 3 Μαΐου 2007 επέδωσα στον αντίδικο ακριβές αντίγραφο της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, με επιταγή προς πληρωμή της. Δηλαδή, από τα διαληφθέντα αποδεικτικά μέσα, προκύπτει με πλήρης απόδειξη πως η επίδοση της εν λόγω επιταγής προς πληρωμή έλαβε χώρα **πριν να συμπληρωθεί η εξάμηνη παραγραφή εκ του ανωτέρω άρθρου**. Τούτο, (διότι όπως ήδη λέχθηκε), η τραπεζική επιταγή εκδόθηκε στις 30 Οκτωβρίου 2006 και συνεπώς η οκταήμερη προθεσμία για την εμφάνισή της προς πληρωμή²⁸ έληγε στις 7 Νοεμβρίου 2007. Από την επομένη ημέρα (8η Νοεμβρίου 2006) άρχισε να τρέχει – κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 52 εδάφ. α' ν. 5960/1933 – η εξάμηνη παραγραφή, την οποία το άρθρο αυτό καθιερώνει, η οποία έληξε την αντίστοιχη ημέρα του έκτου μήνα²⁹ και συγκεκριμένως στις 8 Μαΐου 2007.

Κατ' ακολουθία, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 634 §§ 1 και 2 ΚΠολΔικ, η προθεσμία αυτή διεκόπη στις 3 Μαΐου 2007, χωρίς να συμπληρωθεί μέχρι και σήμερα, δεδομένου του ότι ανεστάλη, επειδή ο αντίδικος άσκησε κατά της διαταγής πληρωμής ανακοπή εκ του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔικ. Τούτο, επειδή αναστέλλεται η περαιτέρω διαδρομή του χρόνου της παραγραφής, μέχρις ότου εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της ανακοπής είτε δεχόμενη (ευθεία εφαρμογή του άρθρου 634 § 2

²⁵ ΚΠολΔικ 352 § 1.

²⁶ ΚΠολΔικ 438 εδάφ. α'.

²⁷ **Βλ. το σχετικό αριθ. ...**

²⁸ Άρθρα 28 και 29 § 1 ν. 5960/1933.

²⁹ ΑΚ 243 § 2.

ΚΠολΔικ) είτε απορρίπτοντας αυτήν, (με ερμηνεία της τελευταίας αυτής διατάξεως του ΚΠολΔικ³⁰).

Επομένως, ο πρώτος των προσθέτων λόγων της ανακοπής είναι απορριπτέος ως αβάσιμος κατ' ουσίαν, και λόγω της προβαλλομένης αντενστάσεώς μου.

(b) Επίκληση από τον αντίδικο ανεφάρμοστης διάταξης νόμου.

Ο αντίδικος επικαλείται και την διάταξη του άρθρου 53 ν. 5960/1933, πλην όλως αστόχως, εκ δύο λόγων :

Πρώτον, διότι η διάταξη αυτή ορά ευθύνη πλειόνων ως υπογραφέων σε αξιόγραφο (επομένως και σε τραπεζική επιταγή) ενώ εν προκειμένω – όπως πλειστάκις ανεφέρθη ανωτέρω – η ευθύνη του αντιδίκου δεν πηγάζει από την τραπεζική επιταγή, παρά αποκλειστικώς από το άρθρο 22 του ΕμπΝ, λόγω της ιδιότητάς του ως ομορρύθμου εταίρου της πρωτοφειλέτιδας εταιρίας και

Δεύτερον, διότι η προβολή της διατάξεως δεν είναι ικανή να προσπορίσει στον αντίδικο έννομα οφέλη, (δηλαδή παραγραφή της αξιώσεώς μου εναντίον του), ακριβώς επειδή αυτή ορίζει πως ακόμη και η παραγραφή της αξίωσης ως προς ένα από τους υποχρέους εξ αξιογράφου, δεν συνεπάγεται και παραγραφή ως προς τους υπόλοιπους υποχρέους.

Να λεχθεί ως κατακλείδα ότι, στο σημείο τούτο, η ρύθμιση του ν. 5960/1933 είναι απολύτως όμοια προς την αντίστοιχη διάταξη του άρθρου 486 εδάφ. β' ΑΚ, κατά την οποία το νομικό γεγονός της διακοπής της παραγραφής που επήλθε ως προς ένα εκ των εις ολόκληρο (συν)οφειλετών ενεργεί αντικειμενικώς, δηλαδή δεν ισχύει και για τους υπόλοιπους (συν)οφειλέτες.

³⁰ Ad hoc ΑΠ 47/2004 ΤράπΝομΠληροφΔΣΑ. ΑΠ 1346/2004. ΑΠ 1568/2002 Ραδάμανθους 2003/97.